

N:o 104.

Af Herr **S. Håkanson**: *Om tillägg till 6:te § stämpelpappersförordningen.*

Såväl uti föregående som nu gällande kongl. kungörelser angående stämpelpappersafgiften är stadgad under § 6, att stämpel till bouppteckning, hvaruti fast egendom ingår, skall beräknas efter det å fastigheten näst föregående år åsatta bevillningstaxeringsvärde, äfvensom att stämpel till köpe-, bytes- och gåfvobref m. m. skall beräknas efter enahanda grund, derest ej köpeskillingen är högre än taxeringsvärdet, i hvilket fall stämpel utgår efter köpeskillingens belopp. Följden af dessa föreskrifter har blifvit, att så väl vid inregistrering af bouppteckningar, som vid lagfart å fång till fast egendom man måst lösa särskildt bevis öfver fastighetens taxeringsvärde. Detta har förorsakat många både besvär och kostnader samt afven föranledt särskilda uppskofsbeslut och föreläggande, emedan mången bland allmogen icke har sig bekant att ett sådant bevis erfordras. För dem, som äro aflägsat boende från lands- eller häradsskrifvarekontor, ökas denna kostnad genom flera miles resor och blifver således mycket betungande för ett fattigt sterbhus, hvars fastighetsdel kan utgöra några hundra kronors värde och måhända in-tecknad för lika stor skuld.

I syfte att undvika dessa besvär och utgifter väckte jag vid sistlidne riksdag en motion derom, bland annat, att den af vederbörande tjänsteman utfärdade debetsedel å krono- eller andra allmänna utskylder måtte tilläggas vitsord såsom taxeringsbevis för dylika fall, men det tillfälliga utskott, som behandlade motionen, afstyrkte densamma på högst egendomliga skäl, som vid närmare granskning torde befinnas alldeles ohållbara.

Sedan Utskottet (se Tillfälliga Utskottets utlåtande N:o 7) först i afseende på första delen af min motion svarat, att då 81 § af Bevillningsförordningen bestämmer, att debetsedel bör utvisa taxeringsvärdet å hvarje den skattskyldiges inom taxeringsdistriktet belägna fasta egendom, så ansåg Utskottet något ytterligare stadgande i den delen icke vara af behovet påkalladt.

Härutinnan är jag med Utskottet ense, men derefter anför Utskottet bland annat: »att genom nya föreskrifter anbefalla vederbörande skattskrifvare att åt debetsedel, som utfärdas, gifva den form och absoluta tillförlitlighet, som man för hvarje särskildt fall fordrar af ett taxeringsbevis, skulle för dessa tjänstemän medföra en sådan tillökning af arbete, kostnad och ansvar, att det under nuvarande förhållanden icke utan motsvarande ersättning billigtvis bör kunna dem åläggas» etc.

Detta resonnement står i uppenbar strid mot hvad Utskottet förut medgifvit vara tydlig lag. Någon ny form annan än den, som är i bevillningsstadgan föreskrifven och hvartill fastställt formulär finnes dervid fogadt, erfordras icke, och det är skattskrifvarens ovilkorliga skyldighet att följa detta formulär, samt således å debetsedel utsätta särskilda värden å hvarje fastighet, fastighetsdel eller lägenhet, utan annan ersättning än den lösen han eger uppbära för debetsedeln, samt den lön han åtnjuter. Skattskrifvaren skall ju i allt fall under ansvar debitera bevillningsafgiften, och detta låter sig väl icke göra utan att hafva taxeringslängden för ögonen, och kan man hafva tillit till bevillingens rigtiga belopp, bör man hafva lika stor tillit till det å debetsedeln utsatta taxeringsvärdets rigtighet, ja — det ena utgör en säker kontroll på det andra, och från denna synpunkt betraktadt, är det högst nödvändigt, att båda beloppen finnas å debetsedeln utsatta.

Att likväl åtskilliga skattskrifvare icke rätta sig efter hvarken lagstadgandet eller formuläret är likväl en bedröflig erfarenhet; måhända af den orsaken, att de skulle gå miste om lösen för åtskilliga taxeringsbevis, som de för antydda ändamål nu få utfärda.

Det är likväl icke ovanligt, att åtskilliga domare äro så tillmötesgående, att de antaga debetsedel såsom bevis öfver taxeringsvärdet, hvilket utrönes efter den påförda fastighetsbevillningen, men någon skyldighet dertill hafva de icke, och när bevillningsbeloppet, såsom vanligt sker — äfven i strid med bevillningsstadgan — sammanföres för flera olika fastigheter, men endast en af dem är föremål för lagfart, så är det omöjligt för domhafvanden att utröna rätta taxeringsvärdet. Ett annat hinder

för debetsedelns användande för dylika ändamål anfördes under diskussionen i Andra Kammaren, nemligen att i vissa delar af Dalarne taxeringen sker för hel soldatrote och ej för hvars och ens särskilda lott deruti, men detta är också en olaglighet och ett brott mot bevillningsstadgans 4 §, som oförtydbart stadgar, att särskilda värden skola påföras hvarje hemman, hemmansdel eller från hemman afsöndrad lägenhet etc. Man skulle väl genom angivelse till åtal mot vederbörande få dem ålagda att ställa sig den allmänna bevillningsstadgan till efterrättelse, och då vore det ändamål, jag afser, vunnet, men en hvar vet, hvilka obehag dylika åtgärder medföra. Jag har derföre ansett, att något borde i lagstiftningsväg göras, och föreställer mig, att om ett tillägg till 6 § i stämpelpappersförordningen gjordes af innehåll, *att i de fall, då stämpelbeloppet skall grundas på taxeringsvärde, kronodebetsedel, så inrättad, som bevillningsstadgan föreskrifver, må utgöra bevis om samma värde*, hvadan jag vördsam samt föreslår, att Riksdagen vill besluta och hos Kongl. Maj:t anhålla om utfärdande af ett sådant tillägg till berörda förordning eller ock en särskild författning, hvarigenom det ändamål, jag afser, må kunna befrämjas.

Stockholm den 26 Januari 1880.

Sven Håkanson.

N:o 105.

Af Herr **H. F. Bergström**: *Om upphäfvande af 25 kap. 3 §
Byggningsbalken.*

Med anledning af en uti Första Kammaren väckt motion, beslöt Riksdagen år 1876 för sin del, då den nytta, milstolparne medfört, nästan upphört, och då Riksdagen ansåg uppsättande af sådana icke vidare erfordras, en författning om upphäfvande af 25 kap. 3 § Byggningsbalken.